

متن پرسش

عرض سلام و احترام و قبولی طاعات و عبادات خدمت استاد گرامی: همه انسان بدنبال کسب لذت و دوری از رنج هستند که این جلب منفعت و دفع ضرر است ولی چرا می‌گوییم که اینها با اخلاص منافات دارد و در آن جلب منفعت است و خود خواهی و انانیت؟ چه اشکال دارد که شخص به دنبال منفعت خود باشد اصلاً اگر انسان بدنبال جلب منفعت یا دفع ضرر نبود چرا خدا بهشت و جهنم را در قرآن می‌آورد و آن را مشوق ما قرار می‌دهد؟ پس بایستی می‌گفت که چون شما از خود چیزی ندارید و همه در ملک من است باید فقط برای من انجام دهید و کاری با بهشت و جهنم نداشته باشید از یک طرف انسان را منفعت طلب آفریده از طرفی هم می‌گوییم نباید خود خواه باشد و انانیت داشته باشید. اصلاً بنده به نظرم می‌رسد در اخلاص معایبی است ولی نمی‌دانم چطور حل می‌شود. مثلاً کسی که می‌گوید من فقط برای خدا این کار را می‌کنم نه بهشت و نه ترس جهنم به نوع جرأت است که می‌گوید من از جهنم نمی‌ترسم و یک نحو منت است که می‌گوید من برای تو این کار را می‌کنم ولی چیزی نمی‌خواهم. تازه ابراز بی‌نیازی هم می‌کند آیا با هم سازگاری دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! باید در معنای اخلاص تجدید نظر کرد به آن معنا که پیامبران در اخلاص خود عملاً عالی‌ترین و آرمانی‌ترین حضور و بودن را که اُنس با حضرت محبوب است، دنبال می‌کنند برای رسیدن به مقصد و مقصودی که بالاتر از آن، مقصد و مقصودی نیست و این‌که فرمودند خلوص را دنبال کنید به این معنا است که خود را مشغول کم‌ترین‌ها ننمایید بخصوص اگر آن کم‌ترین‌ها دنیا باشد که ما را از بهره‌های حضور ابدی‌مان به‌کلی محروم می‌کند. به این فکر کنید که انسان در خلوص خود به جایی می‌رسد که «بالحق» در نزد خدا حاضر می‌شود یعنی در آغوش حضرت محبوب، با کمالات الهی خود را احساس می‌کند و از این جهت فرمودند راه رسیدن به چنین حضوری، خلوص است که در مقابل آن، نظر به خودی است که با تنگ‌نظری‌ها و خودخواهی‌های حقیر، از آن خود متعالی باز می‌ماند. موفق باشید